

UTA-NAPISHTIS FORTÆLLING

“Uta-napishti!” råbte Gilgamesh og sprang i land. Den gamle mand så forbløffet op. “Hvem er du?”

“Jeg er Gilgamesh, Uruks konge.”

“Hvorfor er du kommet den lange vej hertil?” spurgte Uta-napisti undrende og så på Gilgamesh. “ (...)

“Jeg ville finde dig - oh, Uta-napishti den store - fordi jeg selv er blevet bange for at dø. Og jeg har hørt så mange historier om dig. (...) Hvordan gik det til, at du overlevede den store oversvømmelse og blev udødeliggjort af guderne?”

“Jeg vil gerne fortælle dig historien”, sagde Uta-napishtis med alvorlig stemme. “Men det er vigtigt, at du forstår, at guderne gav mennesket både livet og døden, og at de hører sammen.

Hvilken dag du skal dø, holder de dog for sig selv. (...)

Det hele begyndte med, at guderne syntes, at menneskene i en by, der hed Shuruppak, larmede for meget. Guderne ikke kunne ikke engang sove. Menneskene var ganske enkelt for irriterende. (...)

Guderne besluttede at oversvømme byen og en gang for alle sætte en stopper for larmen,” fortsatte Uta-napisti tålmodigt. “Men for at det skulle virke, lovede guderne hinanden, at ingen af dem måtte sige noget om planen til menneskene. (...) Det løfte havde guden Ea også givet, selvom han ikke var enig i beslutningen om at oversvømme byen. (...)

Ea havde ligesom de andre guder lovet ikke at sige noget. Han havde bare ikke lovet noget om ikke at fortælle om planen til en sivvæg. At jeg så sad på den anden side af væggen og kunne høre det hele, var jo ikke hans skyld.” (...)

Ea fortalte sivvæggen, hvordan man kunne bygge en stor båd og på den måde overleve oversvømmelsen. Og det gjorde jeg så”.

“Byggede du den selv?” spurgte Gilgamesh og kom til at kigge lidt for længe på den gamle mands tynde arme.

“Ja... altså sammen med en masse håndværkere”, fortsatte Uta-napishti. Den skulle være kæmpestor. Indenfor på skibet var der seks etager. Jeg smurte båden ind i olie og tjære, og så var den klar. Jeg lastede den med alt, hvad jeg havde. Alt det som jeg skulle bruge for at starte nyt liv efter oversvømmelsen. Alle mine slægtninge og alle håndværkerne, der havde været med til at bygge båden. Til sidst lod jeg også både tamme og vilde dyr komme ombord.

Pludselig så jeg, at en uhyggelig storm trak op på himlen over os. Alt hvad der var lyst, blev mørkt. Torden og lyn splintrede himlen. Regnen væltede ned, og jorden blev oversvømmet.

I seks dage og syv nætter blev båden kastet omkring på vandet, før stormen lagde sig. Efter en tid stødte vores båd på land på Gådebjerget. Vi var så lettede allesammen. Nogle af os begyndte at græde. I syv dage sad skibet fast på bjerget, og der var stadig vand så langt øjet rakte. Alle mennesker og alt liv på jorden var druknet.

Jeg tænkte, at jeg kunne sende en fugl ud. Hvis den ikke kom tilbage, måtte det være tegn på, at vandet var ved at forsvinde, og vi kunne komme i land et sted. Jeg hentede først en due og slap den fri.

Der gik ikke længe, så kom den tilbage. Så hentede jeg en svale og slap den fri. Den fandt heller intet sted at lande, så den kom også tilbage til båden. Til sidst hentede jeg en krage. Den fløj afsted og vendte ikke tilbage. (...)

Da kragen ikke kom tilbage, vidste jeg, at den måtte have fundet land et sted. Jeg skyndte mig ud på Gådebjergets top for at ofre til guderne.

Jeg tændte røgelse til dem, som tak for, at vandmasserne var stoppet og stormen holdt op.

Guderne kunne dufte røgelsen. Nogle af dem var glade for, at vi havde overlevet, men ikke alle. En enkelt af guderne blev vred, da han så båden. Han beskyldte de andre guder for at have brudt deres aftale om ikke at advare menneskene.

Heldigvis rejste guden Ea sig op og forsvarede mig. Han sagde, at planen om at oversvømme byen havde været dårlig fra start af, og at guderne kunne have gjort mange andre ting for at stoppe menneskenes larm. (...)

Guderne lyttede heldigvis til Ea. Den øverste gud tog mig og min kone i hånden og førte os ud af båden" fortsatte Uta-napishti.

"Vi knælede for ham, og han rørte vores pander og velsignede os. Han sagde, at før havde vi tilhørt menneskene, men nu skulle vi være guder og bo i det fjerne ved verdens ende."

